

[Jytte Andersen]

brug for at klare sig i, og hertil er en række instrumenter nødvendige.

Der må foregå et oplysningsarbejde for at fremme familien, hovedsagelig moderens muligheder for at støtte og forstå barnets situation mellem de to kulturer. Dette arbejde må efter vores opfattelse foregå igennem TV, radio, voksenundervisning, sundhedspleje og bistandskontorer.

Den pædagogiske tilrettelæggelse i dagligdagen i institutionerne må også tilrettelægges under hensyn til indvandrerbørns særlige vilkår og kulturelle baggrund. Der bør efter vor opfattelse tilknyttes tosprogede medarbejdere, som kan støtte disse børn i integrationen med danske børn.

Mange indvandrerbørn kommer med meget svage forudsætninger til folkeskolen, fordi de ofte har haft en mere isoleret opvækst end danske børn. Derfor kan der være behov for at skabe nogle muligheder for indvandrerbørnene, hvor de kan samles i smågrupper nogle timer om dagen enten i en daginstitution eller også i tilknytning til moderens danskundervisning.

Samtidig bør det overvejes, om der ikke især grad bør gives indvandrerbørn adgang til halvdagspladser i daginstitutioner, så de herigennem får en reel mulighed for at færdes mellem danske børn.

Isoleringstendenser for særlige grupper – i denne sag indvandrergrupperne – må vi fra socialdemokratiets side tage stærkt afstand fra. Vi tror, det er overordentlig vigtigt, at den støtte, vi giver indvandrerbørnene, gives på en sådan måde, at børnene ikke isoleres fra danske børn. Hvis indvandrerbørn og danske børn skal lære at forstå hinanden og det samfund, de lever i, er det nødvendigt, at de lærer at forstå hinanden og lærer at være sammen.

Socialministeren (Ritt Bjerregaard):

Jeg vil gerne takke for de mange grundige indlæg og indlæg, der har bevæget sig lidt ud over den almindelige daglige politiske diskussion og vel også det slagsmål, som vi så tit er vidne til her i folketingsalen. Jeg tror, det var fru Helle Degn, der lagde ud med at sige, at børnene var vores eneste sikre forankring i fremtiden, og jeg synes, den alvor, i hvert tilfælde de fleste ordførere har behand-

let denne sag med, også giver udtryk for denne opfattelse.

Det er selvsagt hverken meningen eller en god idé, at jeg tager alle de forskellige synspunkter op, der er kommet frem, og derfor skal jeg da også nøjes med at plukke lidt i de forskellige indlæg. Jeg forstod også på nogle af bemærkningerne, at der var ganske mange ting, vi ville vende tilbage til i forskellige sammenhænge.

Jeg var glad for, at fru Helle Degn i sit indlæg samtidig med at præcisere nogle holdninger også påpegede de muligheder, der rent faktisk var i kommunerne, og de helt konkrete ting, som man var gået i gang med, bl.a. i Farum. Jeg synes, det understreger nogle af de perspektiver, som regeringen også har forsøgt at lægge frem i sin stillingtagen til børnekommissionens redegørelse.

Hr. Henrik Toft mente at kunne konstatere, at det var moderen, der betød mest for barnet i de første år. Jeg mener, hr. Henrik Toft vil få ganske svært ved at finde dokumentation for den påstand. Hvis hr. Henrik Toft i stedet for havde holdt sig til, at det var meget vigtigt for det lille barn med en stabil voksenkontakt, havde hr. Henrik Toft været på rette spor. Der er nemlig ikke noget, der tyder på, at det skal være moderen. Det, der er det givne i denne sag, er den stabile voksenkontakt, og det siger jo også et og andet om, hvordan vi kan indrette samfundet, at det ikke er givet, hvilket køn det skal være.

Fru Karen Thurø Hansen indledte med at sige, at hun savnede lidt varme i redegørelsen, og jeg sad så til gengæld og glædede mig til, at jeg nu ville få eksempler på, hvordan den varme skulle vise sig, i fru Karen Thurø Hansens indlæg. Det synes jeg ikke særlig jeg fik. Fru Karen Thurø Hansen sagde, at hun ikke ønskede et ensrettet samfund, og hun understregede, at børn er forskellige, og familier er forskellige. Det synes jeg egentlig er et synspunkt, der gennemsyrrer børnekommissionens redegørelse, og jeg synes også, det har gjort det i den redegørelse, regeringen har lagt frem. Men vi kommer selvfølgelig ikke uden om, da der er offentlige midler i hele dette spørgsmål, at det også bliver en sag om fordelingen af midlerne.

Men jeg vil også gerne takke fru Karen Thurø Hansen for, at hun understregede, at det konservative folkeparti gerne ville være med til at finde nye og bedre veje for børne-